Στήν ὑπόθεση 231/81,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Bundesfinanzhof (7ο τμῆμα) πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ αἰτοῦντος δικαστηρίου μεταξύ

HAUPTZOLLAMT WÜRZBURG

καί

H. WEIDENMANN GMBH & CO.,

BUNDESMINISTER DER FINANZEN (Ὁμοσπονδιακός Ὑπουργός Οἰκονομικῶν) παρεμβαίνων,

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τῶν κανονισμῶν 3004/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 17ης Νοεμβρίου 1975, περί χορηγήσεως δασμολογικῶν προτιμήσεων γιά ὁρισμένα ὑφαντουργικά προϊόντα καταγωγῆς ἀναπτυσσομένων χωρῶν (ABl. L 310, σ. 24) καί 3022/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί χορηγήσεως, κατανομῆς καί τρόπου διαχειρίσεως τῶν κοινοτικῶν δασμολογικῶν προτιμήσεων γιά ὑφαντουργικά προϊόντα καταγωγῆς ἀναπτυσσομένων χωρῶν καί ἐδαφῶν (ABl. L 349, σ. 69),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς A. Touffait, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart καί U. Everling, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Ἡ προσφεύγουσα στήν κυρία δίκη καί ἀναιρεσίβλητος (ἐφ' ἑξῆς: προσφεύγουσα) — ἡ Hellmuth Weidenmann GmbH & Co., Kolpingstraße 3, Aschaffenburg — ἐζήτησε, στίς 20 Δεκεμβρίου 1976, τήν ἄδεια νά θέσει σέ ἀνάλωση 41 δέματα κτενισμένου ὑφάσματος, τῆς δασμολογικῆς κλάσεως 53.11 B II τοῦ κοινοῦ δασμολογίου, τά ὁποῖα εἶχε εἰσαγάγει ἀπό τήν Ἀργεντινή. Στή διασάφηση ἀνέφερε, συνεπῶς, ὡς χώρα καταγωγῆς τήν Ἀργεντινή. Ταυτοχρόνως ἀνέλαβε τήν ὑποχρέωση νά προσκομίσει μεταγενεστέρως τό πιστοποιητικό καταγωγῆς. Τό Hauptzollamt, μέ προσωρινή πράξη ἐπιβολῆς φόρου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1976, εἰσέπραξε, συνεπῶς, ἐπ' αὐτῆς τῆς ποσότητος τῶν ἐμπορευμάτων μόνον φόρο κύκλου ἐργασιῶν ἐπί τῶν εἰσαγωγῶν· ταυτοχρόνως προσεκάλεσε τήν προσφεύγουσα νά προσκομίσει τό πιστοποιητικό καταγωγῆς τό ἀργότερο τήν 15η Ἰανουαρίου 1977. Ἡ προσφεύγουσα ὅμως ἀπέστειλε ταχυδρομικῶς τό ἐν λόγω πιστοποιητικό μόλις στίς 2 Φεβρουαρίου 1977.

Γιά τόν λόγο αὐτό, τό Hauptzollamt ἐξέδωσε στίς 3 Φεβρουαρίου 1977 διορθωτική πράξη ἐπιβολῆς φόρου, μέ τήν ὁποία ἀπαιτοῦσε ποσόν 5 850,99 γερμανικῶν μάρκων, ἐφαρμόζοντας τό δασμολογικό συντελεστή 18 % πού προβλέπεται ἀπό τό κοινό δασμολόγιο, μέ τήν αἰτιολογία ὅτι βάσει τῆς ἐγκυκλίου C περί τοῦ γερμανικοῦ δασμολογίου, δέν ἦτο πλέον δυνατή ἡ χορήγηση τῆς δασμολογικῆς προτιμήσεως μετά τήν 15η Ἰανουαρίου 1977.

Τό Finanzgericht τοῦ Μονάχου, τό ὁποῖο ἐπελήφθη κατόπιν ἐφέσεως τῆς προσφευγούσης, ἀκύρωσε τό διορθωτικό ἔνταλμα. Αἰτιολόγησε τήν ἀπόφασή του ὑποστηρίζοντας ὅτι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1, παράγραφοι 1 καί 2, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75, ἐπί τοῦ εἰσαχθέντος ἐμπορεύματος δέν ἐπεβάλλοντο δασμοί καί ὅτι ἐπληροῦντο οἱ ἀπαιτούμενες γιά τήν ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν προϋποθέσεις. Πράγματι, κατά τό Finanzgericht, ἀπό τό ἄρθρο 3, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 προκύπτει ὅτι ἡ προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς εἶναι δυνατόν νά γίνει καί μεταγενεστέρως, αὐτό δέ ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τό ἄρθρο 11, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 3214/75 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1975, περί καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας τῆς καταγωγῆς τῶν ἐμπορευμάτων μέ σκοπό τήν ἐφαρμογή τῶν δασμολογικῶν προτιμήσεων πού παρέχονται ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα γιά ὁρισμένα προϊόντα τῶν ἀναπτυσσομένων χωρῶν (ABl. L 323, σ. 1). Ἔκρινε, περαιτέρω, ὅτι ἡ σχετική μέ τό γερμανικό δασμολόγιο ἐγκύκλιος δέν ἦταν δυνατό νά περιορίσει νομίμως τήν ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν.

Τό Hauptzollamt (κεντρικό τελωνεῖο) τοῦ Würzburg ἤσκησε Revision (ἀναίρεση) ἐπικαλούμενο κυρίως τό ὅτι ἡ χορήγηση δασμολογικῆς προτιμήσεως δέν δικαιολογεῖται, ἄν ὅλες οἱ προϋποθέσεις πού θέτει ὁ κανονισμός 3004/75 δέν ἔχουν πληρωθεῖ ἐντός τῆς περιόδου τῆς ἰσχύος του. Αὐτή ἡ ρύθμιση ἐξηγεῖται ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ ἔλεγχος τῶν ἀνωτάτων ὁρίων καί ποσῶν εἶναι δυνατός μόνον ἄν, κατά τό χρόνο τῆς ἐξακριβώσεως τῶν εἰσαγομένων ποσοτήτων, δέν εἶναι πλέον δυνατόν νά ἐπέλθει καμμία ἀλλαγή μέ ἀναδρομική ἰσχύ».

Ἐξ ἄλλου, κατά τό Hauptzollamt, δέν εἶναι δυνατός ὁ ὑπολογισμός τῶν εἰσαγομένων ποσοτήτων στά ἀνώτατα ὅρια πού ἰσχύουν γιά τήν ἑπομένη περίοδο εὐνοϊκῆς μεταχειρίσεως, δεδομένου ὅτι ὁ κανονισμός 3022/76, ἐφαρμοστέος τό 1977, δέν ἀφορᾶ τίς εἰσαγωγές πού ἤδη ἐπραγματοποιήθησαν τό 1976.

Κατά τήν προσφεύγουσα, ή άναίρεση στηρίζεται άποκλειστικῶς έπί τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ή προθεσμία προσκομίσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς, πού στήν ἐγκύκλιο C ὁρίζεται ὡς ή 15η Ἰανουαρίου 1977, «ἀποτελεῖ διάταξη οὐσιαστικοῦ δικαίου καί ἐπομένως συνιστᾶ ἀποκλειστική προθεσμία». Αὐτός ὁ ἰσχυρισμός ὅμως δέν εὐσταθεῖ γιά τόν λόγο ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ καθορισμός τῆς τελευταίας προθεσμίας γιά τήν προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς δέν ἀποτελεῖ ἀντικείμενο κοινοτικῶν συμφωνιῶν, τέτοιου εἴδους κανόνες δέν εἶναι δυνατόν νά παράγουν ἀποτελέσματα ἐξ ἐπόψεως οὐσιαστικοῦ δικαίου.

Ἐν πάση περιπτώσει, ἄν ἀντίθετα ἀπό τήν ἄποψη πού ὑποστηρίζει ή προσφεύγουσα, ή δασμολογική ἀπαλλαγή δέν στηρίζεται στόν κανονισμό 3004/75, στηρίζεται στόν κανονισμό 3022/76. Πράγματι, κατά τήν προσφεύγουσα, ὁ σκοπός καί τό πνεῦμα τῶν δύο κανονισμῶν εἶναι ή αὔξηση, μέσα στά καθορισμένα ὅρια, τῶν εἰσαγωγῶν ἀπό τίς ἀναπτυσσόμενες χῶρες· ὁ περιορισμός τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τους «ἀπό γραφειοκρατία καί τυπολατρεία στενῶν ἀντιλήψεων θά ἐσήμαινε τήν ἐξουδετέρωση προσπαθειῶν πού γίνονται ἐπί διακρατικοῦ ἐπιπέδου».

Ὁ Ὁμοσπονδιακός Ὑπουργός Οἰκονομικῶν παρενέβη στήν δίκη καί πρότεινε τήν ὑποβολή πρός τό Δικαστήριο αἰτήσεως περί ἐκδόσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Τό Bundesfinanzhof δέχεται ὅτι ἀπό τό ἄρθρο 3, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 προκύπτει ὅτι, ἄν δέν ἔχει πληρωθεῖ μία ἀπό τίς προϋποθέσεις πού ἔχουν τεθεῖ, δέν εἶναι δυνατός ὁ ὑπολογισμός κατά τήν ἔννοια τοῦ ἀναφερθέντος ἄρθρου, καί κατά συνέπεια δέν εἶναι δυνατόν νά ἰσχύσει ή ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς τῶν δασμῶν.

Κρίνει ὅμως ὅτι πρέπει νά τεθεῖ τό ἐρώτημα ἄν οἱ προϋποθέσεις πρέπει νά πληρωθοῦν ἐντός τῆς περιόδου ἀναστολῆς τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75, ἤ ἄν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς εἶναι δυνατόν νά προσκομισθεῖ καί μετά τήν λήξη αὐτῆς τῆς περιόδου.

Μέ διάταξη τῆς 10ης Ἰουλίου 1981 ἀπεφάσισε, συνεπῶς, νά ἀναβάλει τήν ἔκδοση ὁριστικῆς ἀποφάσεως καί ἐζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο τήν ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπί τῶν ἀκολούθων ἐρωτημάτων:

«1. Εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ ἡ ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 3004/75, ἐπί ἐμπορευμάτων, τά ὁποῖα ναί μέν ἔχουν εἰσαχθεῖ, προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό καί δηλωθεῖ πρός διασάφηση γιά ἀνάλωση κατά τό ἔτος 1976, ἀλλά γιά τά ὁποῖα τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ἔχει προσκομισθεῖ μόλις τό Φεβρουάριο τοῦ 1977;

2. Σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως στό πρῶτο ἐρώτημα: Ἰσχύει αὐτό ἐπίσης καί ὅταν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς προσεκομίσθη μέν μόλις κατά τό ἔτος 1977, θά ἠδύνατο ὅμως νά εἶχε προσκομισθεῖ πρίν ἀπό τήν ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία πράγματι προσεκομίσθη (δηλαδή τό ἀργότερο στίς 15 Ἰανουαρίου 1977);

3. Σέ περίπτωση ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως στό πρῶτο ἐρώτημα: Εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ ἡ ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 3022/76, ἐπί ἐμπορευμάτων, τά ὁποῖα ναί μέν ἔχουν εἰσαχθεῖ, προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό καί δηλωθεῖ πρός διασάφηση γιά ἀνάλωση κατά τό ἔτος 1976, ἀλλά γιά τά ὁποῖα τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ἔχει προσκομισθεῖ κατά τό ἔτος 1977;»

Ἡ διάταξη περί παραπομπῆς ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 10 Αὐγούστου 1981.

Συμφώνως πρός τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο, Gilsdorf, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Grunwald, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐπιτροπῆς.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε, μέ διάταξη τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1982, τήν ἀνάθεση τῆς

παρούσης ὑποθέσεως στό τρίτο τμῆμα κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας καί τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας, χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑποστηρίζει κατ' ἀρχάς ὅτι ὁ κανονισμός 3004/75 δέν περιέχει ρητές διατάξεις περί τῆς «ἐκ τῶν ὑστέρων» προσκομίσεως τῶν πιστοποιητικῶν καταγωγῆς. Θεωρεῖ ὅτι αὐτή ἡ «σιωπή» δέν πρέπει νά θεωρηθεῖ οὔτε ὅτι ἀπαγορεύει, οὔτε ὅτι ἐπιτρέπει τήν ἐκ τῶν ὑστέρων προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ.

Ἀντιθέτως τό κείμενο τοῦ ἄρθρου 3, παράγραφος 2, τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ καθώς καί ὁ σκοπός πού ἐπιδιώκεται μέσω τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ ὁδηγοῦν «στό συμπέρασμα ὅτι ὁ κανονισμός θεωρεῖ ὡς νόμιμη τήν ἐκ τῶν ὑστέρων προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς, μέ ὁρισμένους περιορισμούς». Μιά διάταξη μέ αὐτό τό περιεχόμενο, ὅμως, συνιστᾶ ἐκτελεστική διάταξη, ἡ ἔκδοση τῆς ὁποίας ὑπάγεται στήν ἁρμοδιότητα τῆς Ἐπιτροπῆς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75. Καί, ἐλλείψει κοινοτικῶν διατάξεων περί τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων προσκομίσεως τῶν πιστοποιητικῶν καταγωγῆς, ἡ ρύθμιση τοῦ διαδικαστικοῦ αὐτοῦ προβλήματος πρέπει νά ἐπαφίεται στόν ἐθνικό νομοθέτη.

Οἱ ἐκτελεστικές διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 ἐθεσπίσθησαν ὅμως μέ τόν κανονισμό 3214/75 τῆς Ἐπιτροπῆς. Τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ πράγματι καθορίζει τήν διάρκεια τῆς ἰσχύος τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς στά πλαίσια τῆς διαδικασίας τῶν δασμολογικῶν προτιμήσεων, προβλέποντας ὅτι τό πιστοποιητικό αὐτό εἶναι δυνατόν νά προσκομισθεῖ «στό τελωνεῖο τῆς Κοινότητος, στό ὁποῖο ἐκτελωνίζονται τά ἐμπορεύματα ἐντός προθεσμίας 5 μηνῶν ἀπό τῆς ἡμερομηνίας ἐκδόσεως ἀπό τήν ἁρμοδία κυβερνητική ἀρχή τῆς εὐνοουμένης χώρας ἐξαγωγῆς», ἡ προθεσμία δέ αὐτή δύναται νά παρατείνεται μέχρι 10 μῆνες. Ἀπό τήν διάταξη αὐτή προκύπτει ὅτι ἕνα πιστοποιητικό καταγωγῆς πού προσεκομίσθη ἐκ τῶν ὑστέρων θά πρέπει νά γίνεται δεκτό γιά ὅσο χρονικό διάστημα δέν ἔχει παρέλθει ἡ ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσα προθεσμία, ἐπειδή, δεδομένου ὅτι ὁ κανονισμός 3214/75 δέν περιέχει ρητή καί κατηγορηματική διάταξη περί ἐνδεχομένου περιορισμοῦ τῆς διαρκείας τῆς ἰσχύος τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς, κατά τρόπο ὥστε μετά τήν εἰσαγωγή νά καθίσταται ἀνίσχυρο τό ἐν λόγω πιστοποιητικό, «ἡ θεμιτή ἐμπιστοσύνη τοῦ κατόχου τοῦ πιστοποιητικοῦ περί τοῦ ὅτι δύναται νά βασίζεται στό ἄρθρο 7 δέν ἐπιτρέπει αὐστηρή ἑρμηνεία τῆς διατάξεως αὐτῆς».

Αὐτό συνεπάγεται ὅτι ἡ τελωνειακή ἀρχή ἐνώπιον τῆς ὁποίας διεκπεραιώθησαν οἱ διατυπώσεις, δύναται — συμφώνως πρός τό ἄρθρο 11, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ 3214/75 — νά ἀποφασίσει ἐλευθέρως, ἄν θά λάβει ὑπ' ὄψη τό πιστοποιητικό καταγωγῆς μετά τήν πάροδο τῆς προθεσμίας προσκομίσεως πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ 3214/75.

Ἀλλά, δεδομένου ὅτι οἱ ἐθνικές διατάξεις πού συμπτύσσουν τήν διάρκεια τῆς ἰσχύος τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς, ἡ ὁποία καθορίζεται στό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ 3214/75, δέν ἐφαρμόζονται ἐπειδή ἀντιβαίνουν πρός τό ἀναφερθέν ἄρθρο 7, ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι «τά πιστοποιητικά καταγωγῆς εἶναι δυνατό νά προσκομισθοῦν, ἀκόμη καί μετά τόν ἐκτελωνισμό τῶν προϊόντων καί τήν κατάθεση τῆς δηλώσεως διασαφήσεως γιά ἀνάλωση, ἐφ' ὅσον ἡ προθεσμία προσκομίσεως πού ἀναφέρει τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ 3214/75 δέν παρῆλθε καί δέν ἐπανεισήχθησαν δασμοί συμφώνως πρός τό ἄρθρο 3, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75».

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐπιχειρηματολογία πού ἀνέπτυξε τό Hauptzollamt ἐνώπιον τοῦ παραπέμποντος δικαστηρίου, δηλαδή, ἀφ' ἑνός ὅτι σκοπός τοῦ ἄρθρου 7 δέν εἶναι ἡ ρύθμιση τοῦ εἰδικοῦ προβλήματος τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων προσκομίσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς καί ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ προθεσμία προσκομίσεως πού ἀναφέρει τό ἐν λόγω ἄρθρο 7 εἶναι δυνατόν, σέ ὁρισμένες περιπτώσεις ἐκ τῶν ὑστέρων προσκομίσεως νά θεωρηθεῖ ὑπερβολικῆς διαρκείας, κυρίως

γιά πρακτικούς λόγους, ή Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι δέν ἀνατρέπει τό συμπέρασμα, πού ἀνεφέρθη ἀνωτέρω.

Πράγματι, κατά τήν Ἐπιτροπή τό ἀποφασιστικό κριτήριο γιά τήν ἑρμηνεία καί τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 7 εἶναι «ἡ ἀντικειμενικῶς ἐπεξηγηματική φύση τῆς διατάξεως αὐτῆς». Δέν συνάγεται ὅμως ἀπό τήν διατύπωση τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ὅτι τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ἰσχύει μόνον μέχρι τόν ἐκτελωνισμό τῶν ἐμπορευμάτων· περαιτέρω δέ ἡ πρόβλεψη, ἀπό τό κοινοτικό δίκαιο, μιᾶς ὁμοιόμορφης ἐλαχίστης προθεσμίας συμφώνως πρός τό ἐν λόγω ἄρθρο 7, εἶναι σύμφωνη μέ τήν ἀρχή τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου.

Ἐξ ἄλλου, ἡ δυνατότης τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων προσκομίσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς ἐντός τῶν προθεσμιῶν πού ὁρίζει τό ἄρθρο 7 πρέπει νά ὑπάρχει καί ὅταν ἡ προθεσμία παρῆλθε μετά τήν λήξη τῆς περιόδου, ἐντός τῆς ὁποίας ἰσχύει ἡ προτίμηση — στήν προκειμένη περίπτωση μετά τήν 31η Δεκεμβρίου 1976 — ἐπειδή ἡ ἡμερομηνία αὐτή ὑποδεικνύει ἁπλῶς τήν τελευταία ἡμερομηνία πού εἶναι δυνατόν νά κατατεθεῖ δήλωση διασαφήσεως γιά ἀνάλωση τῶν προϊόντων. Δέν ὑφίσταται «οὔτε ἔννομη ὑποχρέωση, οὔτε πραγματική ἀνάγκη νά τερματισθοῦν τήν 31η Δεκεμβρίου ὅλες οἱ τελωνειακές διατυπώσεις πού ἔχουν ἀρχίσει ὑπό τό καθεστώς προτιμήσεως καί αὐτό, ἐξ ἄλλου, θά ἦταν πρακτικῶς ἀδύνατο σέ ὅλες τίς περιπτώσεις, πού ἡ κατάθεση δηλώσεως διασαφήσεως γιά ἀνάλωση ἐπραγματοποιήθη τήν τελευταία ἡμέρα τοῦ Δεκεμβρίου».

Συνεπῶς, ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων προσκόμιση τῶν πιστοποιητικῶν καταγωγῆς εἶναι δυνατή ἀκόμη καί μετά τήν λήξη τῆς περιόδου ἐντός τῆς ὁποίας ἰσχύει ἡ προτίμηση, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι, μέχρι αὐτήν τήν ἡμερομηνία, δέν ἔχουν ἐπανεισαχθεῖ οἱ δασμοί καί αὐτό ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄν τά ἀνώτατα ὅρια ἔχουν ἐξαντληθεῖ ἐπί κοινοτικοῦ ἐπιπέδου κατά τό τέλος τοῦ ἔτους.

Τελικῶς ὅσον ἀφορᾶ τήν δυνατότητα νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἕνα πιστοποιητικό καταγωγῆς πού προσεκομίσθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀκόμη καί ὅταν θά ἦταν δυνατόν νά εἶχε προσκομισθεῖ ἐνωρίτερον, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ «ὅτι ἡ ἁπλή δυνατότης νά προσκομισθεῖ ἐνωρίτερον τό πιστοποιητικό καταγωγῆς δέν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν σύντμηση τῆς περιόδου ἰσχύος του». Ἀπό τῆς λήξεως τῆς περιόδου αὐτῆς, ὅμως, ἐναπόκειται στήν ἁρμοδία τελωνειακή ἀρχή νά ἐκτιμήσει ἄν πρέπει νά δεχθεῖ ἕνα τέτοιο πιστοποιητικό.

Ἐπικουρικῶς, ἡ Ἐπιτροπή ἐξετάζει τό τρίτο προδικαστικό ἐρώτημα.

Κατ' αὐτή, γιά νά ἐφαρμοσθεῖ ὁ κανονισμός 3022/76, πρέπει τό ἐν λόγω προϊόν νά εἶχε εἰσαχθεῖ στήν Κοινότητα τό 1977. Ὅμως, δεδομένου ὅτι, στήν προκειμένη περίπτωση, ἡ διασάφηση γιά ἀνάλωση ἔγινε τό 1976, ὁ ὑπολογισμός τῆς εἰσαγωγῆς στό ἔτος 1977 ἐξαρτᾶται ἀπό τό ἄν σέ περίπτωση διασαφήσεως γιά ἀνάλωση στήν ὁποία ὑπάρχουν παραλείψεις, ἀποφασιστική γιά τόν ὑπολογισμό τῶν δασμῶν θά ἦτο ἡ ἡμερομηνία τῆς διασαφήσεως αὐτῆς ἤ μεταγενέστερη.

Κατά τήν ὑπό κρίση περίοδο τό ζήτημα αὐτό δέν εἶχε ρυθμισθεῖ ἀπό τό κοινοτικό δίκαιο καί ἐπομένως ἐρυθμίζετο ἀπό τήν νομοθεσία τῶν Κρατῶν μελῶν. Ἀλλά ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι οἱ ἀντιρρήσεις πού προέβαλε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου τό Bundesfinanzhof — συμφώνως πρός τίς ὁποῖες ὁ ὑπολογισμός τῆς εἰσαγωγῆς στό ἔτος 1977 θά ἀπέβαινε εἰς βάρος τῶν εἰσαγωγέων, οἱ ὁποῖοι τό 1977 ἐπληροῦσαν ὅλες τίς προϋποθέσεις πού ἐτίθεντο γιά τήν δασμολογική ἀπαλλαγή — εἶναι ἀβάσιμες, διότι ἕνα τέτοιο σύστημα, προτιμήσεως δέν ἔχει ὡς σκοπό τήν χορήγηση πλεονεκτημάτων στούς εἰσαγωγεῖς, ἀλλά τήν προώθηση τοῦ ἐμπορίου τῶν χωρῶν, ἀπό τίς ὁποῖες κατάγονται τά ἐν λόγω προϊόντα.

Ἐξ ἄλλου, τό ζήτημα πού ἀφορᾶ τήν ἡμερομηνία τῆς διασαφήσεως — ὅταν ὑπάρχουν παραλείψεις — ἐρυθμίσθη μετέπειτα ἀπό τό ἄρθρο 6, παράγραφος 3, τῆς ὁδηγίας 79/695 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 24ης Ἰουλίου 1979, περί ἐναρμονίσεως τῶν διαδικασιῶν θέσεως σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία

ἐμπορευμάτων (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. L 205, τόμ. 02/007, σ. 262), ἡ ὁποία προβλέπει ἰδίως τήν δυνατότητα ἀντικαταστάσεως τῆς ἀνωτέρω διασαφήσεως ἀπό μιά ἄλλη μεταγενέστερη διασάφηση. Στήν περίπτωση αὐτή ἡ ἡμερομηνία πού πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη γιά τόν καθορισμό τῶν εἰσαγωγικῶν δασμῶν εἶναι «ἡ ἡμερομηνία ἀποδοχῆς τῆς ἐλλιποῦς διασαφήσεως».

Ἡ Ἐπιτροπή προτείνει συνεπῶς νά δοθοῦν στά ἐρωτήματα πού ἔχουν τεθεῖ, οἱ ἑξῆς ἀπαντήσεις:

«1. Ἡ ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 3004/75 εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ ἐπί ἐμπορευμάτων πού ἔχουν εἰσαχθεῖ, προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό, δηλωθεῖ πρός διασάφηση γιά ἀνάλωση τό 1976 ἀλλά γιά τά ὁποῖα τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ἔχει προσκομισθεῖ τόν Φεβρουάριο τοῦ 1977, ἐφ' ὅσον δέν ἔχει λήξει ἡ προθεσμία προσκομίσεως πού ἀναφέρει τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 3214/75 κατά τήν ἡμερομηνία προσκομίσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ. Αὐτό ἰσχύει ἐπίσης γιά τήν περίπτωση πού τό πιστοποιητικό καταγωγῆς θά ἦτο δυνατόν νά προσκομισθεῖ ἐνωρίτερον.

2. Σέ περίπτωση πού ἡ προθεσμία προσκομίσεως πού ἀναφέρει τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 3214/75 εἶχε λήξει κατά τήν ἡμερομηνία πού προσεκομίσθη τό πιστοποιητικό καταγωγῆς, ἐναπόκειται, βάσει τοῦ ἄρθρου 11, παράγραφος 2, τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, στήν ἁρμοδία τελωνειακή ἀρχή νά ἀποφασίσει ἄν θά δεχθεῖ τό ἐν λόγω πιστοποιητικό.»

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 11ης Μαρτίου 1982 ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων Grunwald ἀγόρευσε καί ἀπήντησε στίς ἐρωτήσεις πού ὑπέβαλε τό Δικαστήριο.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 29ης Ἀπριλίου 1982.

Σκεπτικό

Μέ διάταξη τῆς 10ης Ἰουλίου 1981, πού περιῆλθε στό Δικαστήριο στίς 10 Αὐγούστου 1981, τό Bundesfinanzhof ὑπέβαλε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης, τρία προδικαστικά ἐρωτήματα ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τῶν κανονισμῶν 3004/75 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 17ης Νοεμβρίου 1975, περί χορηγήσεως δασμολογικῶν προτιμήσεων γιά ὁρισμένα ὑφαντουργικά προϊόντα καταγωγῆς ἀναπτυσσομένων χωρῶν (ΑΒl. L 310, σ. 24) καί 3022/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί χορηγήσεως κατανομῆς καί τρόπου διαχειρίσεως τῶν κοινοτικῶν δασμολογικῶν προτιμήσεων γιά ὑφαντουργικά προϊόντα καταγωγῆς ἀναπτυσσομένων χωρῶν καί ἐδαφῶν (ΑΒl. L 349, σ. 69).

2 Ἡ αἴτηση αὐτή περί ἑρμηνείας ὑπεβλήθη στό πλαίσιο διαφορᾶς μεταξύ τῆς ἑταιρίας Hellmuth Weidenmann GmbH & Co., ἡ ὁποία εἶχε εἰσαγάγει δέματα κτενισμένου ὑφάσματος ἀπό τήν Ἀργεντινή, καί τοῦ Hauptzollamt Würzburg

(κεντρικοῦ τελωνείου Würzburg) λόγω τῆς ἀρνήσεώς του νά χορηγήσει δασμολογική ἀπαλλαγή γιά τήν ἐν λόγω εἰσαγωγή δυνάμει τῶν ἀνωτέρω κανονισμῶν.

3 Κατά τό Hauptzollamt, ἡ ἑταιρία Weidenmann προσεκόμισε τό πιστοποιητικό καταγωγῆς τῶν ἐμπορευμάτων μόλις στίς 2 Φεβρουαρίου 1977, ἐνῶ ἡ εἰσαγωγή ἐπραγματοποιήθη στίς 20 Δεκεμβρίου 1976 καί ἡ τελωνειακή ἀρχή εἶχε ζητήσει τήν προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς γιά τίς 15 Ἰανουαρίου 1977 δυνάμει τῆς ἐγκυκλίου C περί τοῦ γερμανικοῦ δασμολογίου, ἡ ὁποία ἀπηγόρευε τήν χορήγηση δασμολογικῆς προτιμήσεως, ἄν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς δέν εἶχε προσκομισθεῖ μέχρι τήν ἡμερομηνία αὐτή.

4 Ὁ κανονισμός 3004/75 προέβλεπε ὅτι ἀπό 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1976 ἀναστέλλεται ἡ ἐπιβολή δασμῶν σέ μερικά προϊόντα καταγωγῆς ὁρισμένων χωρῶν. Ἐπειδή ἡ ἐπίδικη εἰσαγωγή ἀνταπεκρίνετο στίς προϋποθέσεις πού καθορίζει ὁ ἐν λόγω κανονισμός, γεννᾶται τό ἐρώτημα, ἄν ἐπληροῦντο οἱ προϋποθέσεις πού ἀφοροῦν τήν ποσότητα, ἡ ὁποία εἶχε καθορισθεῖ γιά τήν ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν καί τήν προθεσμία, ἐντός τῆς ὁποίας ἦταν δυνατόν νά εἰσαχθεῖ ἄνευ δασμῶν ὁρισμένη ποσότης ἐμπορευμάτων. Γιά τόν καθορισμό τοῦ χρονικοῦ σημείου, κατά τό ὁποῖο ἐξαντλεῖται ἡ ἀνωτάτη ποσότης, τό ἄρθρο 3, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 προέβλεπε ὅτι «ὁ πραγματικός ὑπολογισμός τῶν εἰσαγωγῶν τῶν ἐν λόγω ἐμπορευμάτων στά κοινοτικά ἀνώτατα ὅρια καί ποσά πραγματοποιεῖται κατά τό μέτρο πού τά ἐμπορεύματα αὐτά ἔχουν προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό μέ αἴτηση διασαφήσεως γιά ἀνάλωση συνοδευόμενα ἀπό πιστοποιητικό καταγωγῆς». Τό ἄρθρο 3, παράγραφος 2, προέβλεπε ὅτι «ἕνα ἐμπόρευμα δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπολογισθεῖ σέ ἕνα ἀνώτατο ὅριο ἤ ποσό, παρά μόνον ἄν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ἔχει προσκομισθεῖ πρό τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐπανεισαγωγῆς τῶν δασμῶν».

5 Γύρω ἀπό τίς νομοθετικές αὐτές διατάξεις ἀνεφύη ἡ διαφορά τῆς ὁποίας ἐπελήφθη, σέ τελευταῖο βαθμό, τό Bundes-Finanzhof τό ὁποῖο ἀπεφάσισε νά ὑποβάλει στό Δικαστήριο τά ἀκόλουθα τρία προδικαστικά ἐρωτήματα:

«1. Εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ ἡ ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 3004/75, ἐπί ἐμπορευμάτων, τά ὁποῖα ναί μέν ἔχουν εἰσαχθεῖ, προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό καί δηλωθεῖ πρός διασάφηση γιά ἀνάλωση κατά τό ἔτος 1976, ἀλλά γιά τά ὁποῖα τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ἔχει προσκομισθεῖ μόλις τό Φεβρουάριο τοῦ 1977;

2. Σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως στό πρῶτο ἐρώτημα: Ἰσχύει αὐτό ἐπίσης καί ὅταν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς προσεκομίσθη μέν μόλις κατά τό ἔτος 1977, θά ἠδύνατο ὅμως νά εἶχε προσκομισθεῖ πρίν ἀπό τήν ἡμε-

ρομηνία κατά τήν όποία πράγματι προσεκομίσθη (δηλαδή τό άργότερο στίς 15 Ἰανουαρίου 1977);

3. Σέ περίπτωση άρνητικῆς άπαντήσεως στό πρῶτο ἐρώτημα: Εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ ἡ άναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 3022/76, ἐπί ἐμπορευμάτων, τά ὁποῖα ναί μέν ἔχουν εἰσαχθεῖ, προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό καί δηλωθεῖ πρός διασάφηση γιά άνάλωση κατά τό ἔτος 1976, ἀλλά γιά τά ὁποῖα τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ἔχει προσκομισθεῖ κατά τό ἔτος 1977;»

Ἐπί τοῦ πρώτου ἐρωτήματος

6 Μέ τό πρῶτο ἐρώτημα, τό Bundesfinanzhof ἐρωτᾶ τό Δικαστήριο, ἄν, σέ περίπτωση πού δέν ὑπάρχει ρητή διάταξη, ἕνα πιστοποιητικό καταγωγῆς, τό ὁποῖο προσεκομίσθη τό 1976, μετά τήν εἰσαγωγή, τήν προσκόμιση πρός ἐκτελωνισμό καί τήν δήλωση διασαφήσεως γιά άνάλωση ὁρισμένων ἐμπορευμάτων, στά ὁποῖα ἐφαρμόζεται τό σύστημα τῶν προτιμήσεων πού ἐθέσπισε ἡ Κοινότης, εἶναι δυνατόν νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη γιά τήν άναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν, πού προβλέπει ὁ κανονισμός 3004/75 γιά τό χρονικό διάστημα άπό 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τήν 31η Δεκεμβρίου 1976, ἐνῶ τό ἐν λόγω πιστοποιητικό προσεκομίσθη μόλις τόν Φεβρουάριο τοῦ 1977.

7 Τό σύστημα τῶν δασμολογικῶν προτιμήσεων, πού χορηγοῦνται άπό τήν Κοινότητα, τό ὁποῖο ἐφηρμόσθη μέσω τῆς άνωτέρω ρυθμίσεως, ἐντάσσεται στό πλαίσιο τῶν προσπαθειῶν τῆς Κοινότητος, πού ἐμπνέονται άπό τήν ἐμπορική πολιτική ἐνισχύσεων πρός τίς άναπτυσσόμενες χῶρες ἡ ὁποία ἐπρογραμματίσθη στά πλαίσια τῆς Παγκοσμίου Συνδιασκέψεως Ἐμπορίου καί σκοπεῖ τήν βαθμιαία πραγματοποίηση μιᾶς πολιτικῆς συνεργασίας γιά τήν άνάπτυξη ἐπί παγκοσμίου κλίμακος, ἡ ὁποία ἰδίως συνίσταται σέ βελτίωση τοῦ συστήματος τῶν δασμολογικῶν προτιμήσεων μέ στόχο τήν πραγματοποίηση σταθερῆς αὐξήσεως τῶν εἰσαγωγῶν βιομηχανικῶν προϊόντων πού προέρχονται άπό άναπτυσσόμενες χῶρες.

8 Θεωρούμενο μέσα σ' αὐτόν τό συνειρμό τό σύστημα τῶν δασμολογικῶν προτιμήσεων, άκόμη καί ἄν ἀπαιτεῖ πιστοποιητικό καταγωγῆς, πού νά δικαιολογεῖ τήν ἐφαρμογή τῶν συντελεστῶν προτιμήσεως, δέν εἶναι ἐν τούτοις δυνατόν νά ἑρμηνευθεῖ μέ τρόπο ὥστε νά ἐπιτρέπει ἰδιαιτέρως αὐστηρά διοικητικά μέτρα κατά τήν συγκεκριμένη ρύθμιση τοῦ ἐλέγχου άναλόγως τῆς καταγωγῆς τῶν ἐμπορευμάτων.

9 Τό πνεῦμα αὐτό διαφαίνεται στήν διατύπωση τοῦ κανονισμοῦ 3004/75. Ἐνῶ ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 δέν διευκρινίζει ἄν ἡ προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς πρέπει νά εἶναι ταυτόχρονη μέ τήν διασάφηση, άπό τήν παράγραφο 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου συνάγεται ὅτι δέν άπαι-

τεῖται νά εἶναι ταυτόχρονη, ἐφ' ὅσον τό κείμενο αὐτό ὁρίζει ὅτι «ἕνα ἐμπόρευμα δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπολογισθεῖ σέ ἕνα ἀνώτατο ὅριο ... παρά μόνον ἄν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς ... προσκομισθεῖ πρό τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐπανεισαγωγῆς τῶν δασμῶν». Ἀπό τά κείμενα αὐτά, καθώς καί ἀπό τούς ἐπιδιωκομένους στόχους πού καθορίζονται ἀνωτέρω, εἶναι ἐπομένως δυνατόν νά συναχθεῖ ὅτι ἡ προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ δύναται νά εἶναι μεταγενεστέρα τῆς διασαφήσεως ὑπό τόν ὅρο ὅτι προηγεῖται τῆς ἐπανεισαγωγῆς τῶν δασμῶν.

10 Ὡς πρός τήν προθεσμία προσκομίσεως πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς πρέπει, ἐπειδή ὁ κανονισμός 3004/75 σιωπᾶ ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό, νά γίνει ἀναφορά στήν συμπληρωματική ρύθμιση, πού περιέχεται στόν κανονισμό 3214/75 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1975 (ABl. L 323). Ἀπό τόν συνδυασμό τῶν ἄρθρων 7 καί 11 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ συνάγεται ὅτι τό πιστοποιητικό καταγωγῆς:

— κανονικῶς ἰσχύει γιά πέντε μῆνες ἀπό τῆς ἐκδόσεώς του ἀπό τήν ἁρμοδία κυβερνητική ἀρχή τῆς εὐνοουμένης χώρας ἐξαγωγῆς·

— ἰσχύει γιά δέκα μῆνες, ὅταν τά ἐμπορεύματα διέρχονται ἀπό τό ἔδαφος μιᾶς ἤ περισσοτέρων χωρῶν, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 1, περίπτωση 6)·

— δέν εἶναι δυνατόν νά προσκομισθεῖ παρά μόνον κατά τήν διάρκεια τῆς ἰσχύος του, ἐκτός ἀπό τήν περίπτωση ἀνωτέρας βίας ἤ ἐξαιρετικῶν περιστατικῶν·

— πέρα τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων, δύναται νά γίνει δεκτό ἀπό τίς ἁρμόδιες τελωνειακές ἀρχές, ὅταν τά ἐμπορεύματα προσεκομίσθησαν ἐνώπιόν τους πρό τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ἰσχύος τοῦ πιστοποιητικοῦ.

11 Οἱ διατάξεις αὐτές, οἱ ὁποῖες οὐσιαστικῶς ἀφοροῦν τήν διάρκεια ἰσχύος τοῦ πιστοποιητικοῦ, δέν παρέχουν ἄμεση λύση στό συγκεκριμένο πρόβλημα, πού ἐτέθη ἀπό τό ἐθνικό δικαστήριο. Ἀπ' αὐτές συνάγεται, ὅμως, ὅτι τό πιστοποιητικό καταγωγῆς δύναται νομίμως νά προσκομισθεῖ ἐντός προθεσμίας πολλῶν μηνῶν ἀπό τῆς εἰσαγωγῆς, πράγμα πού ὁδηγεῖ τούς ἐπιχειρηματίες νά πιστεύουν εὐλόγως ὅτι ἔχουν τό δικαίωμα νά προσκομίζουν κάθε πιστοποιητικό καθ' ὅσον χρόνον ἰσχύει, ἀπό τήν ἔννοια πού διευκρινίσθη ἀνωτέρω.

12 Ἐλλείψει ρητῆς ἀντιθέτου διατάξεως, δέν εἶναι δυνατόν νά μήν ἀναγνωρισθεῖ σέ ἕναν εἰσαγωγέα τό δικαίωμα νά προσκομίσει ἕνα ἔγκυρο πιστοποιητικό μετά

τήν παρέλευση τῆς περιόδου ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ 3004/75, ὅταν ἕνα τέτοιο πιστοποιητικό ἀναφέρεται σέ εἰσαγωγή πού ἔγινε κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς. Πράγματι, ἄν ἡ Ἐπιτροπή δέν ἐπανεισῆγε τούς δασμούς κατά τήν διάρκεια τοῦ ἐν λόγω ἔτους, ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων προσκόμιση τοῦ πιστοποιητικοῦ κατά τούς πρώτους μῆνες τοῦ ἑπομένου ἔτους δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπηρεάσει τήν ἀποτελεσματική ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, ὅπως δέν εἶναι δυνατόν νά τήν ἐπηρεάσει ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων προσκόμισή του κατά τήν διάρκεια τοῦ ἔτους, γιά τόν πρόσθετο λόγο ὅτι ὁ ὑπολογισμός τῶν ἐμπορευμάτων στά ἀνώτατα ὅρια εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀμέσως μόλις προσκομισθοῦν πρός ἐκτελωνισμό.

Ἡ ἐπιχειρηματολογία αὐτή ἐνισχύεται στήν προκειμένη περίπτωση ἀπό τό γεγονός ὅτι δέν εἶχε δαπιστωθεῖ ἡ ἐξάντληση τῶν ἀνωτάτων ὁρίων γιά τό ἔτος 1976 καί ὅτι ἡ ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς τῶν δασμῶν ἐπεξετάθη στό 1977 χωρίς διακοπή ἤ τροποποίηση.

13 Ἑπομένως, ἡ ἀπάντηση πού πρέπει νά δοθεῖ στό ἐθνικό δικαστήριο εἶναι ὅτι ἡ ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 τοῦ Συμβουλίου εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ σέ ἐμπορεύματα πού ἔχουν εἰσαχθεῖ, προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό καί δηλωθεῖ πρός διασάφηση γιά ἀνάλωση τό 1976, ἀκόμη καί ἄν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς προσεκομίσθη μετά τήν λήξη τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, ἐφ' ὅσον τό πιστοποιητικό ἰσχύει καί ἡ προσκόμιση αὐτή ἀνταποκρίνεται στούς ὅρους πού καθορίζονται στά ἄρθρα 7 καί 11 τοῦ κανονισμοῦ 3214/75 τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐπί τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος

14 Ἐν ὄψει τῆς ἀπαντήσεως πού ἐδόθη στό πρῶτο ἐρώτημα, στό δεύτερο ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀπάντηση ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ ἰσχύς ἑνός πιστοποιητικοῦ καταγωγῆς συνιστᾶ ἀντικειμενικό περιστατικό, τό πιστοποιητικό αὐτό πρέπει νά γίνεται δεκτό, ὅταν ἀνταποκρίνεται στίς κοινοτικές ἀπαιτήσεις, ὅπως περιεγράφησαν ἀνωτέρω, καί αὐτό ἀνεξαρτήτως ὁποιασδήποτε προσθέτου ἀπαιτήσεως πού θά ἔθεταν μονομερῶς οἱ ἐθνικές τελωνειακές ἀρχές. Πράγματι, τό ἄρθρο 4, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 ὁρίζει ὅτι στήν Ἐπιτροπή, σέ στενή συνεργασία μέ τά Κράτη μέλη, ἐπαφίεται ἡ λήψη κάθε μέτρου πού εἶναι ἀναγκαῖο γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ. Ἐφ' ὅσον ἡ κοινοτική ρύθμιση εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς ἐπαρκής, δέν ὑπάρχει ἀνάγκη προσφυγῆς σέ ἐθνικούς κανόνες, πού ἐθεσπίσθησαν μονομερῶς καί προορίζονται νά ρυθμίσουν λεπτομερέστερα τόν τρόπο ἐφαρμογῆς της.

Ἐπί τοῦ τρίτου ἐρωτήματος

15 Δεδομένου ὅτι ἡ ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα εἶναι καταφατική, παρέλκει ἡ ἀπάντηση στό τρίτο ἐρώτημα.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

16 Τά ἔξοδα, στά ὁποῖα ὑπεβλήθη ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἡ ὁποία κατέθεσε παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει, ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

κρίνοντας ἐπί τῶν ἐρωτημάτων πού τοῦ ὑπέβαλε τό Bundesfinanzhof, ἀποφαίνεται:

1) Ἡ ἀναστολή τῆς ἐπιβολῆς δασμῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ 3004/75 τοῦ Συμβουλίου εἶναι δυνατόν νά ἐφαρμοσθεῖ σέ ἐμπορεύματα πού ἔχουν εἰσαχθεῖ, προσκομισθεῖ πρός ἐκτελωνισμό καί δηλωθεῖ πρός διασάφηση γιά ἀνάλωση τό 1976, ἀκόμη καί ἄν τό πιστοποιητικό καταγωγῆς προσεκομίσθη μετά τήν λήξη τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, ἐφ' ὅσον τό πιστοποιητικό ἰσχύει καί ἡ προσκόμιση αὐτή ἀνταποκρίνεται στούς ὅρους πού καθορίζονται στά ἄρθρα 7 καί 11 τοῦ κανονισμοῦ 3214/75 τῆς Ἐπιτροπῆς.

2) Ἕνα ἔγκυρο πιστοποιητικό καταγωγῆς πρέπει νά γίνεται δεκτό ἀνεξαρτήτως ὁποιασδήποτε προσθέτου ἀπαιτήσεως πού θά ἔθεταν μονομερῶς οἱ ἐθνικές τελωνειακές ἀρχές.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 10 Ἰουνίου 1982.

Ὁ γραμματεύς
κ.ά.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ τρίτου τμήματος

A. Touffait